

Arrest

**nr. 341 001 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2023 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 24 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde vast dat verzoekster via Spanje de Schengenruimte binnenkwam.

1.2. Op 27 november 2018 verzocht verweerder de Spaanse autoriteiten om verzoekster, met toepassing van artikel 13.1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.3. Bij gebrek aan antwoord binnen een termijn van twee maanden werden de Spaanse autoriteiten, op grond van artikel 22.7 van de verordening nr. 604/2013, geacht in te stemmen met het aan hen gerichte overnameverzoek.

1.4. Op 11 juni 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoekster diende op 23 september 2019 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 24 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoekster diende, via een op 11 januari 2023 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 29 november 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 12 maart 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.01.2023 werd ingediend door :

*[K.J.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Ivoorkust
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 24.10.2018 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd afgesloten op 11.06.2019 met een beslissing tot weigering van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

De duur van de procedure – namelijk ongeveer zeven maanden en twee weken – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat zij niets meer heeft om naar terug te keren in haar land van herkomst. Bijgevolg heeft zij noch de bestaansmiddelen, noch de huisvesting om er te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen om een machtiging tot verblijf aan te vragen. Echter, betrokkene heeft verklaard bij haar VIB, ingediend op 24.10.2018, dat haar moeder, [L.I.], zich op dat moment nog bevond in [A.]. Bovendien verbleven haar twee kinderen, [N.b.F.Y.J.] en [N.b.F.S.J.] zich op dat moment bij hun grootmoeder aan vaders kant in Ivoorkust. Volledigheidshalve dient te worden gezegd dat betrokkene bij dit VIB ook verklaard heeft dat zij nog drie broers en twee zussen had die op dat moment aanwezig waren in Ivoorkust. Betrokkene toont niet aan dat deze situatie intussen gewijzigd zou zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij één van hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer

zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Ivoorkust en haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betreffende het tekort aan bestaansmiddelen, dient opgemerkt te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering, dat betrokkene de bestaansmiddelen niet meer zou hebben om te kunnen overleven in het land van herkomst, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2018 ononderbroken in België verblijft, dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, dat zij duurzame sociale bindingen heeft met België, dat zij de Franse taal geleerd heeft in het land van herkomst en zich daarom makkelijker heeft kunnen aanpassen in België, dat onze maatschappij veel krijgt van betrokkene en dat zij zich voor de Belgische maatschappij inzet tot het uiterste zonder zelf enige last voor deze maatschappij te willen zijn, dat het betrokkene niet aan energie en sociaal-medelevendheid ontbreekt, dat zij werkwilbig is en een werkbelofte kan voorleggen [...], dat zij zelfstandig en onafhankelijk wilt leven en in haar eigen onderhoud voorzien, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die haar willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain beschouwen, dat zij zich op intense wijze heeft gemengd onder Belgische bevolking, dat deze Belgen betrokkene leerden waarderen als een aangename en gedreven persoon met respect voor de Belgische normen en waarden, dat zij overkomt als een integere en goede persoon die een positieve indruk nalaat en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan kan nemen en dat zij meerdere steunverklaringen kan voorleggen) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 12 maart 2024 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [K.J.]

[...]

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Uit het administratief dossier blijkt niet aan dat er nog andere familieleden van betrokkene in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert, gespreid over twee middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De aanvraag van verzoekster werd onterecht onontvankelijk verklaard omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent wel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen, hetgeen in casu het geval is.

Er is bovendien geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

In het geval van verzoekster is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Ivoorkust terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Een van deze redenen is het feit dat het geen al te veilig land is. Zoals de FOD Buitenlandse Zaken reeds gesteld heeft:

“Er circuleren echter nog duizenden illegale wapens in het land die de criminaliteit faciliteren. In de streek van Bouaké, in het noorden en het westen, blijft het fenomeen van de "coupeurs de route" (hinderlagen om reizigers te beroven) aanhouden.

Het is raadzaam om informatie in te winnen alvorens naar deze regio's af te reizen.

De grensstrook met Liberia is te vermijden omwille van de gewapende aanvallen die er zich af en toe voordoen.

Overal in het land, maar in het bijzonder in Abidjan, wordt aanbevolen om niet-beveiligde locaties met een hoge concentratie aan mensen te mijden.”

Dit stelt zowel impliciet als expliciet dat men het land best dient te vermijden indien men veilig wenst te zijn. Men kan bijgevolg niet van verzoeker verwachten dat zij terugkeert naar een onveilig land, terwijl zij dit juist heeft trachten te ontvluchten. Het loutere feit dat haar verzoek tot internationale bescherming een negatief gevolg heeft gekend, wil geenszins zeggen dat het een veilig land is.

Verzoeker verblijft bovendien reeds sedert 2018 in België en heeft haar gehele centrum van belangen opgebouwd in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt onterecht dat het langdurig verblijf van verzoekster niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

Er bestaan twee vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- de redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post en*
- de redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke ambassade.*

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

"moei.lijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) :

- 1. slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen*
- 2. lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen"*

Kortom, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt evenwel de mogelijkheid geboden om een dergelijk verzoek te richten tot de burgemeester van de verblijfplaats in België, in casu Brussel.

Slechts indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het rechtvaardigen om de machtiging niet aan te vragen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordigers in het buitenland, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd, zoals het geval was in de eerdergenoemde situatie.

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;"

Dit maakt aldus dat het begrip "zeer moeilijk moet worden omschreven als "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" of "een moeilijke kwestie".

Het valt niet te ontkennen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij het hem 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om zijn verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van het land van herkomst, zijnde Ivoorkust.

Zolang artikel 9bis Vw. in de wet is ingeschreven, dient ook verweerder zich aan deze wetsbepaling te houden. Deze wetsbepaling is en blijft op heden één der wettelijk geijkte paden zoals gevolgd kunnen en mogen worden door een vreemdeling dewelke een verblijfsvergunning tracht aan te vragen in België.

Er moet worden benadrukt dat verweerder bij de beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht: Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier eenvoudigweg aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker hier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij op geen enkele manier in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Verweerder stelt dat betrokkene nog familie in Ivoorkust zou hebben. Echter dient er opgemerkt te worden dat verzoeker reeds sinds 2018 in België verblijft. Het kan dan ook niet verbazingwekkend zijn dat verzoeker

steeds minder contact heeft gehad met de personen in Ivoorkust. Het loutere feit dat er bepaalde personen zijn die zij kent en nog in Ivoorkust wonen, wil geenszins zeggen dat het centrum van zijn belangen in Ivoorkust zou liggen. Zoals eerder aangehaald, heeft zij haar leven hier opgebouwd, en is in de voorbije vijf jaren niet meer teruggekeerd naar haar herkomstland.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat ze hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat ze in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen. Het zou onredelijk zijn om van verzoekster te verwachten dat ze terug keert naar Ivoorkust, een land waar ze sinds 2018 niet meer is geweest.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007 blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG alsook het artikel 8 van het EVRM.

Bij het nemen van een beslissing inzake het verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, juncto artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Bovendien heeft de Raad van State (in haar arrest van 30.05.2023) onlangs het volgende bevestigd: dat "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Om op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om haar standpunt kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen inzake het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord. Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Verzoeker verblijft reeds lange tijd op het Belgische grondgebied en heeft alhier zijn centrum van belangen gevestigd, zoals omschreven in artikel 8 EVRM. Deze integratie van client heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld, zoals reeds bekend in de aanvraag op grond van artikel 9bis Vw.

Tevens stelt verwerende partij onterecht dat de aangehaalde elementen niet behandeld worden in de fase van het onderzoek naar buitengewone omstandigheden. Echter heeft uw Ra[a]d reeds jaren geleden een gelijkaardige kwestie beslecht. Er werd verduidelijkt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden dezelfde kunnen zijn als de gezondheidsredenen.

[...]

De[...] wet [van 29 juli 1991] schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag in België te doen.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verwerende partij tracht zich te verweren door louter standaardformules te hanteren, hetgeen uiteraard niet kan volstaan. Verzoeker is reeds vijf jaar in België, en onterecht denkt verweerder te volstaan met een beslissing van amper anderhalve pagina, waar dan ook nog een deel enkel maar voorgaande feiten zijn die dateren van 2018.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoeker niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van twaalf jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissingen dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die toelaat te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor haar plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt ook toegelicht waarom de gegevens die zij heeft aangebracht niet worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Al deze gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, duidelijk uiteengezet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Daarnaast heeft verweerder ook aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft in dit verband uiteengezet dat verzoekster geen kinderen of andere familieleden in het Rijk heeft en dat er geen medische contra-indicatie om te reizen bestaat. De in de bestreden beslissingen opgenomen motiveringen zijn pertinent en daadkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De Raad wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Door aan te geven dat zij van oordeel is dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing *"niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn"* – wat impliceert dat zij deze kent – toont zij geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient, evenals de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd

ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In essentie betwist verzoekster de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Allereerst dient te worden aangegeven dat verzoekster door in een theoretische uiteenzetting te voorzien, niet aantoonde dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", zoals opgenomen in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Inzake verzoeksters toelichting dat de veiligheidssituatie in haar van herkomst had dienen te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet worden aangegeven dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf nergens heeft aangegeven dat zij van oordeel was dat zij omwille van enige veiligheidsproblematiek niet in de mogelijkheid was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. Zij kan dus niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder een gegeven dat zij zelf niet nuttig achtte om aan te voeren had dienen te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid. Het komt toe aan de vreemdeling die voorhoudt dat er buitengewone omstandigheden bestaan om deze uitdrukkelijk mee te delen. Het is niet aan verweerder om tekortkomingen in verblijfsaanvragen te ondervangen of deze aanvragen zelf te onderbouwen met argumenten en bewijsstukken. Bovendien heeft verzoekster ook geen enkel stuk aangebracht waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar betoog omtrent de veiligheidstoestand in haar land van herkomst enige grond heeft.

Verzoeksters betoog dat de Raad van State reeds oordeelde dat een situatie die wordt ingeroepen om aan te tonen dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post ook dienstig kan zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf leidt in casu niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk stelde dat de duur van haar verblijf en haar integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die zouden toelaten te concluderen dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. In dit verband moet worden benadrukt dat Raad van State ook duidelijk stelde dat de duur van het verblijf in België en een goede integratie in beginsel slechts nuttig zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verweerder heeft er ook op gewezen dat het feit dat verzoekster al enige tijd in België verblijft niet impliceert dat zij in Ivoorkust geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben waardoor zij niet tijdelijk in dat land kan verblijven om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Hij heeft er tevens op gewezen dat geenszins blijkt dat de banden die verzoekster met België heeft van die aard zijn dat zij niet naar Ivoorkust zou kunnen terugkeren. Er zijn voorts geen redenen om aan te nemen dat de normale familiale solidariteit in voorliggende zaak niet zou spelen en dat verzoeksters verwanten in Ivoorkust haar niet meer zouden kunnen of willen bijstaan omdat zij enige tijd in het buitenland verbleef. Verzoeksters bemerking dat het centrum van haar belangen niet in Ivoorkust ligt, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad dient ook te benadrukken dat een goede integratie, en meer specifiek de kennis van een landstaal en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen. De toelichtingen die verzoekster verstrekt laten niet toe te besluiten dat verweerder de duur van haar verblijf in het Rijk en haar integratie en opgebouwde banden onterecht niet weerhield als een buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekster erop wijst dat zij in haar land van herkomst niet in haar levensonderhoud kan voorzien, heeft verweerder uiteengezet dat dit niet bewezen is en dat niet kan worden aangenomen dat zij niet zou kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen. Verweerder heeft voorts ook nog gesteld dat verzoekster een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie met het oog op het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Het is dus niet zo dat verweerder het voorgehouden gebrek aan bestaansmiddelen niet bij zijn besluitvorming heeft betrokken.

Voorts dient te worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster in 2018 in het Rijk is aangekomen, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder, bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, “*een verblijf van twaalf jaar*” in aanmerking had dienen te nemen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.3. Verzoekster lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij verwijst naar de verplichting om haar direct en persoonlijk om inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad dient aan te geven dat verzoekster de mogelijkheid had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekster houdt bijgevolg ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Daarnaast moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126; HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, indien zij bijkomend zou zijn gehoord, nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken waarvan verweerder nog niet op de hoogte was en die hem ertoe hadden kunnen brengen anders te beslissen of de bestreden beslissingen niet te nemen. Er kan bijgevolg zelfs niet worden vastgesteld dat verzoekster enig belang heeft bij het invoeren van een schending van het hoorrecht.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheids-beginsel, zou zijn geschonden.

2.2.4. Verzoekster maakt met haar beschouwingen ook niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden benadrukt dat verzoekster nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. De bestreden beslissingen hebben dus niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in enig privé- of gezinsleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt in casu bovendien ook niet dat verzoekster enkel in België een gezinsleven kan hebben of dat zij de banden die zij heeft met vrienden en kennissen in het Rijk niet kan onderhouden vanuit haar land van herkomst. Verzoekster kan uit de loutere omstandigheid dat zij sedert 2018 in België verblijft en zij tijdens dit precair en illegaal verblijf banden zou hebben opgebouwd in België en, naar eigen zeggen het, “*centrum van [haar] belangen*” in het Rijk heeft, geen gerechtige verwachting op een toelating tot verblijf onder artikel 8 van het EVRM afleiden (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was – wat in voorliggende zaak het geval is – er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of wanneer hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoeksters betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Het door verzoekers aangehaalde citaat uit een arrest van de Raad van State is irrelevant, aangezien verweerder nergens heeft gesteld van oordeel te zijn dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet

geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Verweerder heeft wel degelijk onderzocht of de bestreden beslissingen verenigbaar zijn met een verdragsbepaling die primeert op de wet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.2.6. In de mate dat verzoekster nog de schending lijkt te willen aanvoeren van artikel 13 van het EVRM, van het principe van de wapengelijkheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 14, § 1 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten van 16 december 1966 (hierna: het BUPO-verdrag) omdat zij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om *“op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht”*, dient te worden opgemerkt dat zij niet beschikte over een verblijfsrecht dat zou kunnen worden behouden. Bij gebrek aan een begrijpelijke toelichting kan daarenboven in geen geval een schending van voormelde bepalingen worden vastgesteld.

Een schending van artikel 13 van het EVRM, van het principe van de wapengelijkheid, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 14, § 1 van het BUPO-verdrag is niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK